

Foto Vojtěch Žák

Zleva Jitka Hosprová, Meda Mládková a Markéta Mátlová

UPROSTŘED FESTIVALOVÝCH PROCHÁZEK S VIOLISTKOU JITKOU HOSPROVOU

Praha, Museum Kampa

Julius Hůlek

Třídílný festival s poetickým názvem **Procházky uměním v Museu Kampa s Jitkou Hosprovou**, odehrávající se v rozmezí celé první poloviny letošního roku, vychází z dnes tolik aktuální myšlenky o propojení hudby s dalšími druhy umění, v tomto případě zejména s uměním výtvarným, a také s historií, respektive s geniem loci, jímž ostrov Kampa na Vltavě nepochybně je. Prostřední z trojice koncertů (16. 4.) byl zvlášť atraktivní, neboť kromě stylově, dramaturgicky a autorsky bohatého programu nabídl efektní „souzvuk“ výkonů mladých interpretek – vedle již zmíněné violistky **Jitky Hosprové** to byla sopranistka **Markéta Mátlová** a harfenistka **Hedvika Mousa Bacha**. Průběh koncertu se odvíjel od hudby předromantických období, konkrétně od autorů anglického baroka **Johna Dowlanda** (známá *Come again*), **Henryho Purcella** (*Music for a while*) a **Henryho Ecclese** (úprava proslulé houslové *Sonáty g moll* pro violu) přes árii **Georga Friedricha Händela** (*Lascia ch' i o pianga*) až k duchovní árii **Wolfganga Amadea Mozarta** *Laudate Dominum*. V druhé polovině programu převažovaly skladby romantiků **Edvarda Griega** (rovněž známá *Solveigina píseň*, tentokrát dokonce zpívaná norský), **Felixe Mendelssohna Bartholdyho** (vokální *Na zpěvu lehkých křídel* a *Preludium* upravené pro violu a harfu), aby po barvitě *Habaněře Maurice Ravela* přišel závěrečný vrchol v podobě výběru z *Biblických písní, op. 99* (č. 5, 4, 10) **Antonína Dvořáka**.

Jak z uvedeného rekapitulace programu vyplývá, koncert co do hodnoty výběru skladeb sledoval linii, abychom tak řekli, „vyššího popularu“ v oblasti tzv. vážné hudby. Nic proti tomu, například, hodnotné popularizace umění nikdy není dost, zvláště, když je podepřena zralou dramaturgickou úvahou, ladí s očekáváním a vkusem publika, aniž by se mu podbízel, a když se navíc může vykákat adekvátní úrovní interpretačního podání.

Všechny tyto atributy pojednávány koncert přesvědčivě vykazoval, včetně okolnosti, že jistá nutnost kompromisu se neobejde bez instrumentální úpravy. Ale zase – cožpak aranže nejsou nyní stále frekventovanějším jevem koncertní praxe? Pozorné (a početné) publikum jistě přivítalo, že interpretky své výkony i skladby uváděly přijatelnými komentáři a neméně flexibilně ocenilo jejich výkony. Zde bych zdůraznil spolehlivě fixovanou úroveň i přesvědčivou jistotu jak sólových výkonů, tak souhry. V tomto případě začnu „od konce“ a pochválím soustředěnou pozornost, rytmickou a dynamickou přesnost harfenistky **H. Mousa Bacha**. Sopranistka **M. Mátlová** dobře intonuje, má velký hlasový fond, na komorní repertoár i dané prostředí možná až příliš průrazný (zde by tudíž bylo dobré naplnit rezervy krotší dynamiky a jemnějších odstínů), ovšem právem a v pravý čas zaujala hlavně *Biblickými písněmi*. S potěšením jsme mohli sledovat technicky i výrazově velmi dobře připravený, rezolutní, místy dokonce až mužně bojovný projev **J. Hosprové**.

Pojednávány koncert „tří grácií“ měl ovšem ještě jednu „ozdobu“, a to uprostřed programu v podobě skladby pro violu a harfu *Okna do srdce Michala Müllera* (1956). Oceníme ji tím spíše, že se jedná o osobitou a přitom sdělnou výpověď současného autora, navíc napsanou na přímou výzvu interpretek. Autor, byť svým povoláním náležející diametrálně odlišné oblasti byznysu, je totiž sám violista, a nadto se může vykákat specializovaným kompozičním a muzikologickým školením a imponující řadou děl komorních, symfonických a dokonce i pro film. *Okna do srdce* (2013) tvarem i obsahem vycházejí nejen z barokní imprese, ale i ze zaměření a dispozic interpretek a svým způsobem projevují bezděčný, možná tušený autobiografický ráz – čtvrt roku po dokončení skladby autor podstoupil operaci srdce. Zároveň evidentně sledují ideály nové doby v podobě náznaků minimalismu, modalit a polyrytmičnosti s důvěrným obeznámením témbrových možností. Barokní východisko je patrné především v první větě mj. hybným motorismem, zatímco druhá věta vytváří zvláštní náladu meditativního zamýšlení, ústící v přímo katarticky prosvítající atmosféru útěchy a naděje s překvapivě modulujícím závěrem. Podmanivý naturel **J. Hosprové** přesvědčivě zrcadlí quasi virtuózní, efektní finále. Kompozice **M. Müllera** se naprosto organicky a přesvědčivě věnila do celkové dramaturgie „klasicky“ laděného koncertu, což názorně a po zásluze doložila spontánní reakce publika. ■

SKVĚLÁ ISABELLE FAUST

Praha, Rudolfinum

Rafael Brom

V sobotu 24. 4. zažila zcela zaplněná Dvořákova síň Rudolfiny velký hudební svátek. Proslulý mladý a ambiciózní domácí ansámbl **PKF – Prague Philharmonia** pozval do své koncertní řady německého dirigenta **Philippa von Steinaeckera** a německou houslistku chvalné pověsti **Isabelle Faust**. Interpretka neobyčejně širě repertoáru a bohatého fondu nahrávek, zejména u sympatického labelu Harmonia mundi, vybrala pro své pražské vystoupení *Koncert pro housle a orchestr d moll, WoO 23 Roberta Schumanna*. Orchesterálními trumfy koncertu pak byla díla *Igora Stravinského – Koncert pro komorní orchestr Dumbarton Oaks a Serenáda č. 1 D dur, op. 11 Johannesa Brahmsa*.

Úvodní Stravinského neoklasická skladba, instrumentovaná pro flétnu, klarinet, fagot, dva lesní rohy a smyčce, byla výtečně provedena jak s výstižně traktovanými dechovými sóly, tak smyčco-